

השבת

של רבי נחמן מברסלב

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר: (קל"מ ב', סז)

טוב להגיד ולשיר **נַחֲמָה נַחֲמָה נַחֲמָה מְאוֹמָן לזכות לכל**

שבת אהרי-קדושים

בזאת יבא אהרן אל הקדש ... (ויקרא ט"ז, ג')

אנשים פשוטים וקטני הערך, בודאי אי אפשר להם להשיג השגת אלקות, ועיקר חיותם ותקוותם לזכות לתכלית הנצחית, לתכלית האמתית הוא רק על ידי אמונה. ואפילו מי שיש לו שכל גדול והוא חריף ולמדן גדול בתורה, בחריפות ובקיאיות בש"ס ופוסקים, ואפילו אם יש לו יד בחכמת הקבלה, בספרי הזהר הקדוש וכתבי האר"י ז"ל, כל זמן שלא זכך עצמו מזהמת הנפש ולא שבר עדיין לגמרי תאוות גופו וחמרו, ויש לו עדיין איזה אחיזה ושמצ' דבר מתאוות הגוף והבלי עולם הזה, בודאי עדיין אין שכלו שלם ואסור לו לכנס בחכמת השגת אלקותו יתברך כלל, כי יוכל להיכשל מאד וליפול חס ושלום רחמנא לצלן, וצריך להתחזק רק באמונה ולהשליך שכלו לגמרי, ולסמך על אבותינו הקדושים ועל הצדיקים האמתיים אשר כפו את יצרם ושברו את החמר לגמרי, כי רק הם זכו להשגת אלקותו יתברך בתכלית השלמות.

ואפילו צדיקים כאלו שטהרו וקדשו עצמן מזהמת הנפש

לגמרי ושברו כל התאוות ובטלו את הגוף והחמר לגמרי,

גם הם היה עיקר התחזקות שלהם רק על ידי האמונה

הקדושה, כמובן בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות, כי אי

אפשר להשיג שום השגה ולדעת שום ידיעה

בהתנוצצות אלקותו יתברך כי אם על ידי

האמונה הקדושה אשר היא השער שדרך

שם נכנסין לכל הקדשות לכל ההשגות ולכל

הידיעות הקדושות, בבחינת בזאת יבוא אהרן אל

הקדש. 'זאת' היא בחינת מלכות כידוע, בחינת

אמונה שהיא יסוד כל התורה, כמו שכתוב:

"כל מצוותיך אמונה". בחינת זאת התורה

והעדות והחקים והמשפטים וכו', 'זאת' דייקא כנ"ל.

וזה שהאריך בתקונים ובאר היטב דלית רשו לנביא וחווה לאעלא

לקדשא בר מנה וכו'.

כי אי אפשר להתקרב ולכנס לשום קדשה לשום השגה ולשום ידיעה

מה' יתברך, כי אם על ידי האמונה הקדושה, וכל המלחמות וכל

הנסיונות שיש להאדם בעבודת ה' יתברך, אי אפשר לנצח שום מלחמה

ולעמד בנסיון כי אם על ידי האמונה הקדושה, כמו שכתוב שם

בתקונים: ודוד כד הוה עאל בקרבא לא איתרחץ אלא בה, כמו שכתוב:

"אם תחנה עלי מחנה וכו' אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח",

היינו שעיקר בטחונו ותקוותו היה באמונה שנקראת "זאת" כנ"ל.

דהיינו שהיה יודע שהוא חזק בהאמונה בה' יתברך, ועל כן הוא חזק

שבודאי יעמד נגד כל המחנות והמלחמות של היצר הרע והסטרא

אחרא, כי בודאי יוכל לנצחם ולשברם מאחר שיש לו אמונה חזקה בה'

יתברך שנקרא "זאת" כנ"ל, בחינת בזאת אני בוטח (תהלים כז),

ב'זאת' דייקא, היינו בהאמונה כנ"ל.

והנביא כשראה ארך הגלות לא היה לו תקוה לצאת משם כי אם על

ידי האמונה שנקראת "זאת", כמו שכתוב: "זאת אשיב אל לבי על כן

אוחיל" וכו', כמבאר בתקונים שם. כי הנביא ראה שבסוף הגלות

בעקבא דמשיחא יתגבר הבעל דבר והסטרא אחרא ביותר ויהיה קשה

להאדם לנצחו, על כן אמר שאין תקוה לצאת מהגלות כי אם על ידי

בחינה זאת שהיא האמונה הקדושה, שמי שיהיה חזק בהאמונה, בודאי

יזכה לנצח המלחמה ויצא מן הגלות בודאי. ועין שם בתקונים שהאריך

בעניין בחינה של זאת, שיעקב מסר זאת לבניו וכן משה וכו' וכו'.

והכלל, שבחינת 'זאת' הנזכר שם בתקונים הוא בחינת האמונה

הקדושה שהיא עיקר ויסוד כל התורה כלה, ורק על ידה יכולין לכנס

לשערי הקדשה ולנצח כל המלחמות שיש להאדם בעבודת ה' יתברך.

(לקוטי הלכות - גילוח ג' - אות ח')

הוכח תוכיח ... (ויקרא י"ט, י"ז)

אין לך דבר שהבעל דבר יוכל להטעות את האדם ולהפך עברות גמורות למצוות כמו בעניין המחלקת, ששם מרקד הבעל דבר הרבה, כי בעניין זה יוכל בקל להתלבש עצמו במצוות, כי מסית את האדם על חברו שמצוה גדולה להדפו ולרדפו, כי הלא עשה כך וכך, כמצוי עניין זה הרבה בעולם. כי זה ידוע, שאין אדם שלא יהיו בו איזה חסרונות, אבל אנו מצוים לבלי להסתכל על הרע שב ישראל, רק על הטוב, ולדון את כל אדם לכף זכות, כמו שהזהירו רז"ל בכמה מקומות, ואפילו על החוטא הזהירה התורה הקדושה: "הוכח תוכיח את עמיתך, ולא תשא עליו חטא", שלא לביישו ברבים. ועל כן באמת אמרו רבותינו ז"ל: תמה אני אם יש בדור הזה מי שיודע להוכיח, ופרש רש"י, שלא ישא עליו חטא על לבון פנים; ואמרו שם: תוכחה לשמה וענוה שלא לשמה ענוה שלא לשמה עדיפא, ופרש רש"י, שעושה עצמו ענו שאינו רוצה להוכיחו, ואותה ענוה שלא לשם שמים היא, ואף על פי כן עדיפא מתוכחה לשם שמים. מכל שכן וכל שכן בדורות אלו, בודאי מצוה גדולה לדבר על לב חברו להטותו לדרך האמת לאמתו, אבל לא להוכיחו ברבים ולביישו, חס ושלום, מכל שכן להרבות במחלקת, אשר הפליגו רבותינו ז"ל מאד בחמר אסור המחלקת.

מכל שכן כשהדבר להפך, שעומדים יושבי קרנות ושותי שכר וחולקים על כשרים ויראים אמתיים, והכל בכח המנהיגים שאינם כראוי, שטעו על ידי בחינת שדין יהודאין, על ידי שאין כלי המוחין שלהם שלמים, עד שלפעמים טועין על ידי זה כל כך, עד שכמעט שנעשה אצלם שפיכות דמים למצוה גדולה, ושופכים דם הכשרים כמים בבזיונות וחרפות ובזויות והלבנת פנים ברבים, ולפעמים אף בקפוח והמעטת פרנסה ויותר מזה מה שאי אפשר לבאר על הכתב, ועל הרועים כאלו צועק הנביא בכמה מקומות, כמבאר בפנים. על כן צריך כל אחד לזיזהר ביותר שלא יצא מדרכי התמימות באמת, בפרט בעניין מחלקת, שלא יחזיק במחלקת על כל פנים, ולא יטעה את עצמו שצריך לקים גם מצות שפיכות דמים לרדוף אחר כשרי הדור, כי די לנו בתרי"ג מצות שקבלנו ממש רבנו, עליו השלום, ואל יוסיף בעצמו מצות כאלו. (לקוטי הלכות - הלכות יין נסך ד' - אותיות י"ג ט"ו ט"ז י"ח לפי אוצר היראה - מחלוקת - כ"ג)

ואהבת לרעך כמוך, אני ה' ... (ויקרא י"ט, י"ח)

היינו שתקבל באהבה כל הרעות והיסורין הבאים עליך, כי ראוי שתדע, שלפי מעשיך, אחר כל היסורים והרעות שיש לך, עדיין הוא מתנהג עמך ברחמים, כי היה מגיע לך יותר ויותר, חס ושלום, לפי מעשיך. וזהו: ואהבת לרעך - שתאהב הרע שבא לך, היינו הרעות והיסורין הבאים עליך, חס ושלום, תקבלם באהבה, כי כמוך - כמו שאתה הוא, היינו לפי מעשיך, אני ה' - בעל הרחמים, עדיין אני מתנהג עמך ברחמים, כנ"ל. (לקוטי מוהר"ן א' - סימן קס"ה)

שיחות

(ר' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)

צריכים להיות גיבור חזק מאד, ואפילו אישה ובנים, שכולם יאמינו בתורה ויקיימו התורה, ולהיות גיבור, לא להסתכל על שום דבר... אנחנו יהודים, אנחנו קיבלנו התורה, אבותינו הקדושים קיימו התורה עוד לא ניתנה, אבותינו אברהם, יצחק ויעקב, משה, אהרן, יוסף, דוד, וכל הצדיקים היו גיבורים, אז אנחנו צריכים

... 86 קס"ו יבוא אהליהם
ואתה סוף 86 יבוא אהליהם ...

לזכרון נצח מוריניו ר' ישראל בער אודסר בן ר' אייזיק שלמה, זצ"ל

